

Els Catarres: icònics, simfònics i afònics

Crònica del final de gira del grup d'Aiguafreda nou anys després del primer concert

Els Catarres | Xavier Mercadé

Aquella mateixa setmana feia nou anys que la formació va celebrar el primer concert a Aiguafreda. Nou anys després, el dia 29 de novembre, **Els Catarres** van tancar la gira de *Fins que arribi l'alba* al Sant Jordi Club amb un *sold out*. El concert va començar al més pur estil Star Wars: **The 1983 Symphonic Orchestra**, dirigida per Joan Martorell, va interpretar un preludi que recordava la banda sonora de **John Williams** mentre uns grafismes galàctics presentaven el grup. Un a un, els set integrants habituals de la banda van anar afegint-se a la melodia interpretada per la simfònica fins a encetar el concert amb "La porta del cel", tota una declaració d'intencions del que seria la vetllada: una gran festa.

El grup català estava fent el seu espectacle habitual farcit de càntics corals, rock festiu i tornades que ja s'han convertit en himnes, viatjant per la discografia. "Cremem la nit" i "Setge" del *Big Bang* (Música Global, 2015), "Martina" i "Perfectes" de *Tots els meus principis* (Música Global, 2019) o "Invencibles" de *Postals* (Música Global, 2013) van formar part d'aquesta primera tongada de cançons. Entre balls i càntics també va haver-hi temps per reivindicar i al final de "Setge" van aparèixer les imatges de tots els presos polítics entre crits reivindicatius i ovació del públic.

Els Catarres Foto: Xavier Mercadé

Els Catarres estaven oferint un concert a l'alçada del que s'esperava, amb la inestimable ajuda de la simfònica, que va aportar cohesió a l'espectacle i un esglaó més en l'apartat musical i harmònic. El públic estava entregat, de pares a fills, passant per adolescents i joves, i cantaven de principi a fi totes les cançons. És per això, que ningú no va trobar a faltar la veu de l'Èric, que brillava per la seva absència en parts de les cançons. Després de 7 cançons i 30 minuts de concert, el cantant del grup va decidir baixar de l'escenari per pujar a una ambulància perquè li administressin cortisona, per frenar la febre i l'afonia. Deu minuts de pausa, amenitzats per algun acudit d'en Jan i música enllaunada, van ser suficients per revifar els ànims i les forces del cantant del grup, que va sortir disculpant-se i entre crits d'ànim de tota l'audiència expectant.

Després d'aquest contratemps, **Els Catarres** van tornar a la fórmula que tant els estava funcionant durant el concert i que els ha fet arribar fins on han arribat. "Tokio", "Estels al vent", "Tintin", "Sota la llum del sol" o "Fins que l'arribi l'alba" van ser algunes de les cançons que van fer les delícies a un públic hipnotitzat. Van interpretar alguns temes de la primera etapa, com "Camarelles" o "De pares a fills". Aquesta última va ser la més emotiva del concert, ja que els tres integrants la van dedicar als seus familiars: Roser Cruells al seu fill a punt de néixer i en Jan Riera a la seva filla de pocs mesos, que anava per primera vegada a un concert, i als seus avis, que no se'n perden ni un. Després d'aquest moment emotiu i amb la cortisona fent el seu efecte, no només en l'Èric, sinó en tot el públic; el xou arribava al final amb una gran cloenda amb una dupla clàssica i invencible: "Rock & Roll" i "Jennifer" -amb traces de la versió en català del "Flying Free?". Una gran festa de comiat per baixar temporalment dels escenaris per centrar-se en les seves vides personals i preparar el nou disc.

Els Catarres Foto: Xavier Mercadé